

บทที่ 239 อำลา

คืนเขาเมฆาเขียว บนถนนสายเปลี่ยวนอกเมืองเหอหยาง
โจวอีเซียนยังคงถือลำไฟแฉวนป้ายอวดสรรพคุณ 'เซียนวิเศษชี้ทาง'
เดินอาดๆ ที่เดินเคียงข้างคือกุยลี่ โดยมีเสี่ยวหวนกับนักพรตหมาป่าตามหลัง
ทั้งสี่เดินทางอย่างไร้ร่องรอย ออกห่างตัวเมืองเหอหยางไกลขึ้นเรื่อยๆ
เสี่ยวหวนมองแผ่นหลังกุยลี่ด้วยสีหน้าแปลกๆ หลายครั้งที่อ้าปากจะพูดสุดท้าย
อดรนทนไม่ไหว ถลันขึ้นไปดึงแขนเสื้ออีกฝ่ายไว้

เจ้าเทาที่นั่งหมอบบนไหล่เป็นฝ่ายหันมาก่อน แยกเขี้ยวยิงฟันทำหน้าที่
ทะเล้น ไม่ทราบจะทำทำไม เสี่ยวหวนกลับหน้าแดงกับสายตาของเจ้าวาร์
แดนซน

กุยลี่หันมาด้วยสีหน้าหงอยเหงาเศร้าซึม แต่เทียบกับแรกที่พบกันใน
เมืองนับว่าดีขึ้นอีกโขแล้ว เมื่อเห็นเป็นเสี่ยวหวน มันก็ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน
พลางถามว่า

"มีอะไรหรือ"

"เอ่อ..."

เมื่อเห็นรอยยิ้ม ความกล้าที่เพิ่งรวบรวมได้พลันหายลับเข้ากลีบเมฆ

8 กระบี่เทพสังหาร 11

จู่ๆ เลี้ยวขวาก็กลายเป็นคนติดอ่าง โจวอี้เซียนเห็นแล้วต้องส่ายหน้าระอาใจ ส่วนนักพรตหมาป่าพาลันหน้าบึ้งตึงขึ้นมา

"เจี้ยกๆ เจี้ยกๆ..."

ในบรรยากาศที่น่ากระอักกระอ่วนใจนั้น เสียงหัวเราะของเจ้าเทากลับดังที่สุด เลี้ยวขวายิ่งหน้าแดงช้ำน ถลึงตาใส่อย่างดุร้าย เจ้าเทาข่มไม่เห็นว่าทางกระพืดกระเฟียดของสาวน้อยอยู่ในสายตา ตรงกันข้ามมันกลับเลียนแบบถลึงตาทั้งสามกลับคืนไปบ้าง

เลี้ยวขวจนถึงกับผงะ สุภาพคิดว่าสองหมัดยากจะสู้สู้กำปั้นดูท่าจะใช้กับดวงตาได้ด้วย แม้ว่าคูกรณีที่ท่านเผชิญหน้าจะเป็นแควนารตัวหนึ่ง แต่ขอเพียงมันมีดวงตามากกว่าท่านหนึ่งดวง ท่านข่มถลึงสู้ได้คู่ต้นน้อยกว่า

เจ้าเทาข่มตัวอย่างดีใจ หันมาแลบลิ้นปลิ้นตาหลอก เลี้ยวขวาร้องเฮอะอย่างหมั่นไส้ แต่ก็ทำให้ความเคอะเขินก่อนหน้านั้นหายไป นางกระแอมเบาๆ ก่อนถามกุยลี่โดยไม่มองหน้า

"ท่านคิดจะเดินทางไปที่ใด"

กุยลี่อึ้งไปเล็กน้อย มิได้ตอบในทันที หันไปมองโจวอี้เซียน ฝ่ายหลังก็พยักหน้าถามมาทำนองเดียวกัน

"จริงสิ ข้าเองก็กำลังจะถามอยู่เหมือนกัน ต่อไปเจ้ามีแผนจะทำอะไร"

กุยลี่เจี๋ยบออยู่อึดใจก่อนตอบว่า

"สารภาพตามตรง ข้าเองก็ไม่รู้ สองสามวันนี้ได้รับความกรุณาจากผู้อาวุโสช่วยตักเตือนสั่งสอน แม้จะยังรู้สึกเศร้ากับการตายของอาจารย์และอาจารย์หญิงอยู่บ้าง แต่ก็เริ่มปลงตกแล้ว เพียงแค่แค่นใจที่ไม่สามารถแสดงความกตัญญูต่อท่านผู้เฒ่าทั้งสองได้มากกว่านี้..."

โจวอี้เซียนถอนใจยาวพลางกล่าวว่า

"เฮ้อ เจ้าพูดแบบนี้แสดงว่ายังไม่ตกอย่างแท้จริง แต่ก็ตำหนิมิได้ คนมิใช่ต้นหญ้า มีบางคราแม้จะเข้าใจถึงเหตุผล แต่กลับควบคุมอารมณ์จิตใจมิได้ กระนั้นถึงอย่างไรคนก็ตายไปแล้ว เจ้าอย่าได้เศร้าโศกเสียใจจนเกินไป มิเช่นนั้นดวงวิญญาณของอาจารย์กับอาจารย์หญิงเจ้าจะไม่สงบสุข

ยังคงคิดถึงเรื่องในอนาคตจะดีกว่า"

กฤษฎีพยักหน้า แต่อาการเซื่องซึมยังคงอยู่ กล่าวเสียงขมขื่นว่า

"ลืบทว่าปีมานี้ข้าวิ่งวุ่นพเนจรมิได้หยุด ทั้งหมดก็เพื่อช่วยคนคนหนึ่ง
ทว่าหลายครั้งหลายคราที่เหมือนจะมีโอกาส สุดท้ายกลับเสียแรงเปล่า
แผ่นดินออกกว้างใหญ่ไพศาล แต่ข้ากลับหมดปัญญา ไร้หนทาง"

โจวอีเขียนสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย ลอบชำเลืองมองเสี่ยวหวนแวบหนึ่ง
คล้ายลึงเลสองจิตสองใจ สุดท้ายเปรยขึ้นว่า

"เรื่องของเจ้าข้าพอจะได้ยินมาบ้าง เกี่ยวกับแม่นางปีเหยาคนนั้น..."

กฤษฎีสะท้านเขือก หันขวับมาถามอย่างดีใจ

"ผู้อาวุโส หรือว่าท่านมีวิธี..."

มันตื่นเต้นจนหน้าเสียงลั่นเครือ

เสี่ยวหวนที่ยืนฟังอยู่ด้านข้างหันไปมองโจวอีเขียนอย่างแปลกใจ เห็น
อีกฝ่ายกระแอมกระไอตอบว่า

"ข้าเองก็หมดปัญญาเช่นกัน"

เสี่ยวหวนถามขึ้นเพราะสะกดความสงสัยไม่อยู่

"แม่นาง...แม่นางปีเหยาของท่านทำไมหรือ"

ไม่รอให้กฤษฎีเปิดปาก โจวอีเขียนก็ถลึงตาตวาดแหว

"เจ้าเป็นเด็กเป็นเล็กจะเข้าใจอันใด อย่าสอดปาก"

เสี่ยวหวนตกใจไม่น้อย โจวอีเขียนเป็นปู่ที่มีได้วางตนเป็นผู้อาวุโส ปกติ
มักจะหยอกเข้าตอปากต่อคำกับนางเล่นอยู่บ่อยๆ น้อยครั้งที่จะทำหน้าบึ้ง
เสียงดุแบบนี้ จึงอดตะลึงลานมิได้

กฤษฎีถอนใจยาว สีหน้าแววตาเต็มไปด้วยความโดดเดี่ยวอ้างว้าง

สายตาโจวอีเขียนสอดประกายยุ่งยากใจขึ้นฉับ แต่สุดท้ายก็กวักมือเรียก

"เจ้ามานี่ก่อน ข้ามีเรื่องจะคุยด้วย"

พูดจบก็เดินนำไปข้างทาง ทั้งเสี่ยวหวนกับนักพรตหมาป่าไว้หาง กฤษฎี
เดินตามไปด้วยสีหน้าเงื่องหงอย เสี่ยวหวนเห็นโจวอีเขียนกระซิบกระซาบกับ
กฤษฎีด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ซึ่งฝ่ายหลังฟังแล้วดูประหลาดใจในตอนแรก

10 กระบี่เทพสังหาร 11

จากนั้นเปลี่ยนเป็นลับสน แต่ก็คล้ายจะแฝงไว้ด้วยประกายแห่งความหวัง พอฟังไปฟังมาสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นท้อแท้อีกครั้ง ทว่าโจวอี้เซียนยังคงพรั่นพุดท่าทางเหมือนผู้อาวุธที่กำลังอบรมสั่งสอนชนรุ่นหลังอย่างจริงจังและแฝงไว้ด้วยความหมายที่ลึกซึ้งอย่างไรอย่างนั้น

เสี่ยวหวนเข็ดปากสูงชัน ไฟโทสะในใจลุกฟุ้ง แต่ทำอะไรไม่ได้จึงตะกอนหินข้างเท้าเป็นการระบายอารมณ์ คิดไม่ถึงหินก้อนนั้นกลับลอยโด่งแล้ว โค้งลงใส่เท้านักพรตหมาป่าอย่างจัง นักพรตหมาป่ากำลังยืนใจลอย จู่ๆ เท้าก็เจ็บแปลบจึงสะดุ้งโหยงขึ้นทั้งตัว

เสี่ยวหวนเห็นเช่นนั้นอารมณ์ก็เปลี่ยนจากเดือดดาลเป็นละอายใจ รีบเดินเข้าไปสอบถาม

"ท่านนักพรต ไม่เป็นไรใช่ไหม"

นักพรตหมาป่ารีบส่ายหน้า

"ไม่เป็นไร ข้าไม่เป็นไร"

เสี่ยวหวนพยักหน้า สายตาเลื่อนกลับไปที่อยู่อีกครั้ง แววตานั้น ทอประกายอ่อนละมุน เผยความคิดความอ่านออกมาจนหมดสิ้น

นักพรตหมาป่าเห็นเช่นนั้นก็ก้มหน้ามองพื้นอย่างเงิบงัน

แล้วจู่ๆ เสี่ยวหวนก็เอ่ยปาก

"ท่านนักพรต ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากจะถาม"

นักพรตหมาป่าเงยหน้า

"เรื่องอันใดหรือ"

เสี่ยวหวนถามอย่างอึ้งอึ้งอยากเห็น

"แม่นาง...แม่นางบ่เหยยาคคนนั้นเป็นอะไรไปหรือ ทำไมไฟพุ่งถึงได้ดูหมดหวังอัปจนหนทางแบบนี้"

นักพรตหมาป่าลังเลไม่แน่ใจ ว่ากันตามจริง มันมิใช่บุคคลสำคัญในนิยายจอมปีศาจ กับสภาพของบ่เหยยาก็แค่ได้ยื่นคำเล่าลือมา แต่สาเหตุของเรื่องนี้กลับรู้ดี เพียงแต่พอจะเล่าก็ยืดยาวยังไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นจากที่ใด ขณะขบคิดหาคำพูด ปากก็เกริ่นขึ้นว่า

"เรื่องนี้จะว่าไปยืดยาวยิ่ง ได้ยินว่าเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อน..."

พูดถึงตรงนี้นั้นก็คล้ายจะสัมผัสรับรู้อะไรบางอย่างจึงหุบปากจับเสี้ยวทวนก็เช่นกัน นางรีบหันขวับไปมองทางด้านหลัง จริงดังคาด บนถนนสายเปลี่ยว จู่ๆ ก็มีลำแสงสีม่วงสายหนึ่งกริวดาวลงมาจากท้องฟ้า แผ่วเบาราวกับจอกแหน พอแสงจางหายก็เห็นร่างร่างหนึ่ง ปรากฏว่าเป็นจินผิงเออร์ผู้غامเย้ายวน

เสี้ยวทวนเปลี่ยนจากแตกตื่นเป็นยินดี อุทานเรียกพลางวิ่งเข้าไปหา "พี่ผิงเออร์"

จินผิงเออร์เห็นเสี้ยวทวนก็ยิ้มแยมแถมขึ้น ดึงตัวสาวน้อยไปสำรวจตรวจตราก่อนลี้พยอก

"น้องสาวที่ประเสริฐ! ทุกคราที่พบหน้า เจ้าก็จะงดงามขึ้นกว่าเดิม เรียกได้ว่าสวยวันสวยคืนเลยจริงๆ มิทราบว่ามีชายหนุ่มหลุมหลุมหลงมกตามัวพันเจ้ากี่คนแล้ว!"

แม้จะทราบว่าเป็นจินผิงเออร์มิใช่คุณหนูในท้องหอ ยึดหลักสามเชื่อฟังสี่คุณธรรม* หากเสี้ยวทวนก็คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะหยอกเย้าด้วยถ้อยคำแบบนี้ จึงอดหน้าแดงมิได้ ร้องอย่างเอียงอายว่า

"ชายหนุ่มหลุมหลุมหลงมกอันใดกัน จริงๆ นะพี่ผิงเออร์ นานๆ จะเจอหน้ากัน ท่านกลับชอบแกล้งผู้อื่นอยู่เรื่อย"

จินผิงเออร์ยิ้มตาเป็นประกาย บีบแก้มเปล่งปลั่งจนแทบปริของเสี้ยวทวน พลังกล่าวยั่วเย้า

"แม่หนูน้อย ก็ข้าเองยังถูกเสน่ห์ของเจ้าทำให้ต้องคิดถึงอยู่ทุกวันเลยนี่ เร็วเข้า ยังไม่รีบตอบมาตามตรงอีก"

เสี้ยวทวนยิ่งหน้าแดงกำ ทว่านางรู้สึกสนิทใจกับจินผิงเออร์ นานๆ จะได้เจอกันสักครั้ง ยิ่งทำให้อาลัยไม่อยากจาก จึงคว้ามือไว้พาลงถามสารทุกข์สุกดิบ เพียงแต่ระหว่างนั้นก็ยิ่งแอบชำเลืองมองกู่ลืออยู่เป็นระยะ

* เป็นมาตรฐานคุณธรรมของสตรีจีนในสมัยโบราณ เพื่อให้ปฏิบัติอยู่ในกรอบจารีตประเพณี หลัก 'สามเชื่อฟัง' คืออยู่บ้าน เชื่อฟังบิดา ออกเรือนเชื่อฟังสามี สิ้นสามีเชื่อฟังบุตร 'สี่คุณธรรม' คือศีลธรรม ปิยวาจา อรรถจริยา และมีมืองานบ้านการเรือน

12 กระบี่เทพสังหาร 11

กู่ลี่กับโจวฮีเซียนล้วนไม่คาดคิดว่าจะเห็นจินผิงเออร์ในสถานที่และเวลานี้ ด้วยพลังฆาตกรของกู่ลี่ ความจริงรับรู้ถึงตัวตนของจินผิงเออร์ก่อนใคร รู้กระทั่งว่านางมาจากเมืองเหอหยาง และที่นั่นคล้ายจะมีพลังฆาตกรอีกกระแสหนึ่งอยู่ด้วย เพียงแต่ระยะทางห่างเกินไป ทำให้มันจับได้ไม่ชัด

แต่คนที่ร่วมเดินทางกับจินผิงเออร์ย่อมมิใช่บุคคลฝ่ายธรรมะ จะต้องเป็นคนพรวดมารอย่างไม่ต้องสงสัย คิดถึงตรงนี้มันก็หมดความสนใจใคร่รู้ กลับเป็นจินผิงเออร์ที่เป็นฝ่ายจูงเสี่ยวหวนเดินเข้ามาหาหลังจากหยอกเข้าสาวน้อยเล่นจนพอใจ

"คุณชายกู่ลี่ หลังจากจากกันสบายดีหรือไม่"

น้ำเสียงจินผิงเออร์แฝงแววออกอ้อนอยู่หลายส่วน ฟังแล้วชวนให้กระตุกกระเตี้ยวแทบละลาย เสี่ยวหวนฟังแล้วต้องแอบมองกู่ลี่อย่างสงสัย กลับเห็นอีกฝ่ายสีหน้าเฉยชา คล้ายกับว่ามีไต่ยินตียินร้าย ไม่ทราบจะทำไ่มุมปากเสี่ยวหวนพลันโค้นขึ้นเป็นรอยยิ้มสุขใจ

ในเมื่อจินผิงเออร์เป็นฝ่ายเข้ามาทักทาย กู่ลี่จึงพยักหน้าตอบอย่างเสียมิได้

"ช่างประจวบเหมาะจริงๆ"

จินผิงเออร์กล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"นับแต่จากกันที่ชายแดนใต้ พวกเราก็ไม่ได้พบหน้ากันนาน..."

พูดได้แค่ครึ่งประโยคก็เห็นเจ้าเทาซึ่งหมอบอยู่บนไหล่กู่ลี่แลบลิ้นปลิ้นตาให้ ตอนอยู่ชายแดนใต้นางเคยถูกเจ้าวานรตัวนี้กลั่นแกล้งเอาหลายครา สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นขึงตึง เจ้าเทาเห็นคุณกรณีทำหน้าที่บึ้งกลับยิ่งตืออกดีใจ แยกเขี้ยวยิงฟันใส่อย่างทำทนาย

จินผิงเออร์เริ่มบันดาลโทสะ แต่ก็รีบยั้งสติ ลอบคำตัวเองว่าเหตุไฉนจึงจะมาเสียอารมณ์เพราะวานรตัวหนึ่ง จึงถลึงตาใส่เจ้าเทาเป็นการทิ้งท้ายก่อนเลื่อนความสนใจไปที่กู่ลี่

"พูดไปแล้ว วันนั้นคุณชายโฉนใจดำ ทั้งสตรีอ่อนแออย่างข้าไว้คนเดียว"

กู่ลี่กล่าวเสียงเฉื่อยชา

"หากไม่ทิ้งเจ้า น่ากลัวตัวเองคงออกจากลิมหมื่นขุนเขาไม่ได้"
จินผิงเออร์รุ่ทานตาโต แล้วปิดปากหัวเราะคิก ทำเป็นไม่รู้สิกรู้สักกับ
คำพูดแตกตื่น

"คุณชายล้อเล่นแล้ว"

กู่ยี่จ้องนางเซมิ่งขณะกล่าว่า

"แต่การที่เจ้าสามารถหนีรอดออกจากถ้ำสยบมารมาได้กลับอยู่นอกเหนือ
ความคาดหมายของข้ายิ่งนัก"

ดวงตาจินผิงเออร์รุ่สาดประกายเจิดจ้าขึ้นฉับ ย้อนถามอย่างยื้มยั้ม

"เป็นไร หรือคุณชายผิดหวังที่ข้าไม่ตาย"

กู่ยี่ยิ้มที่มุมปาก ไม่ทั้งตอบรับหรือปฏิเสธ หันไปกล่าวกับโจวอี้เซียน
ว่า

"ผู้อาวุโส ข้ากับท่านคงมีชะตาต้องกัน ลิบกว่าปีนี้แม้แผ่นดินกว้างใหญ่
แต่พวกเรากลับได้พบหน้ากันหลายครั้ง ส่วนเรื่องที่ท่านเพิ่งชี้แนะ ไม่ว่าจะ
เป็นไปได้อหรือไม่ ข้าก็จะลองทำดู"

มันถอนใจเบาๆ ก่อนกล่าวอีกประโยค

"ยังดีกว่าไม่มีความหวังใดๆ เลย"

โจวอี้เซียนพยักหน้า

"เจ้าเข้าใจในจุดนี้ก็ดีแล้ว วิธีการออกจะแปลกพิสดารและไม่มีใครเคย
ทดลองดู เป็นเพียงสิ่งที่ข้าได้ยินมาโดยบังเอิญสมัยพเนจรไปทั่วปฐพี ขอให้
เจ้าดูแลจัดการตัวเองให้ดีก็แล้วกัน"

กู่ยี่โค้งกายคารวะ

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้เยาว์ขออำลาแล้ว ภายภาคหน้าหากมีวาสนาง
ได้พบกันอีก"

พูดจบไม่ทันขยับตัวก็มีคนเรียกมันไว้ด้วยเสียงลั่นพรวด

"ข้าก่อน"

กู่ยี่ชะงัก หันไปมองก็พบว่าเป็นเสี่ยวหวน เห็นนางอื่นๆ อักๆ ทำท่า
จะพูดแต่ก็ไม่พูด โจวอี้เซียนเห็นเช่นนั้นก็ส่ายหน้าเดินผละไป

14 กระบี่เทพสังหาร 11

"มีอะไรหรือ เลี้ยวหวน"

กู่ยี่ลี้คล้ายรับรู้อะไรบางอย่าง สีหน้าจึงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ถามเสียงนุ่มนวล

เลี้ยวหวนขยับปากเหมือนอยากจะทำแต่ก็มึนงง

จินผิงเออร์นี่หน้าเพราะมือสาวน้อยที่ตนกุมอยู่นั้นลึนระริกเหมือนกับน้ำเสียง บรรยากาศเริ่มเปลี่ยนเป็นอึดอัดเพราะจนแล้วจนรอดเลี้ยวหวนก็ไม่ยอมเอ่ยปากออกมาสักที

จินผิงเออร์ถอนใจ ดึงร่างสาวน้อยไปหลบอยู่ด้านหลัง ทำหน้าที่ถามแทนว่า

"คุณชายจะไปที่ไหนหรือ"

กู่ยี่ลี้ไม่ตอบ สายตามองเลยจินผิงเออร์ไปยังร่างที่หลบอยู่ด้านหลัง แม้แววตาจะยังอ่อนโยนไม่เปลี่ยนแปลง แต่เสียงกลับเย็นชา ตอบเพียงว่า

"สำหรับข้า ลี้ทะเลจุดบ้านเกิด ไม่มีหลักแหล่งแน่นอน!"

จินผิงเออร์ไม่ยอมเลิกกรา

"คำว่าลี้ทะเลจุดบ้านเกิดอันประเสริฐ เต็มไปด้วยปณิธานของผู้กล้า แต่ขอถามคุณชายอีกประโยค ในใจท่านยังมีหวังใดให้อาลัยอาวรณ์หรือไม่"

ร่างเลี้ยวหวนแข็งทื่อขึ้นมาจนจินผิงเออร์รู้สึก เสียงตอบจากกู่ยี่ลี้คล้ายจะเย็นชาขึ้นอีกหลายส่วน

"ไม่มี"

พูดจบก็ปรายตาไปยังร่างนั้นอีกครั้ง ขยับปากแต่ก็เปลี่ยนใจ หันกายเดินได้ล่องก้าวก็ชะงักคล้ายลึงเล แต่ในที่สุดยังคงมิได้เหลียวกลับ อึดใจให้หลังก็กลายเป็นลำแสงสีเทาสายหนึ่งทะยานขึ้นสู่เวหา

ลมบั้งฉิมหงอยเศร้า ทางสายเก๋าร้างเปลี่ยว

บรรยากาศเปลี่ยนเป็นเศร้าซึม เลี้ยวหวนยืนกำมือแน่นไม่พูดจาและไม่ยอมขยับออกจากด้านหลังจินผิงเออร์

นี่ภทรตหมาป่าสีหน้าไม่ตื่น เดินเข้ามาใกล้เหมือนอยากจะทำอะไร แต่สุดท้ายก็ไม่กล้า ยังคงเป็นใจอึดชื้นรวบรัดกว่า เดินกระแอมเข้ามาพูดอย่าง

เห็นใจ

"เสี่ยวหวน เรื่องพรหมลิขิตนั้นฟ้าเป็นผู้กำหนด พวกเราต้องปลงให้ตก..."

ยังพูดไม่ทันจบ จินผิงเอ๋อร์ก็ถลึงตาใส่มันกับนักพรตหมาป่าอย่างดุร้าย ทั้งสองต่างรู้สึกเหมือนถูกไฟลวก ต้องผงะถอยกรูดอย่างไม่รู้ตัว จินผิงเอ๋อร์ แค้นเสียงคำหนึ่งพลางต่ำกราบ

"พวกเจ้าก็มีไช่ตัวคืออะไร ยังไม่รีบถอยไปอีก!"

โจวอีเซียนกับนักพรตหมาป่าถูกพาลใส่ก็มองหน้ากันเล็กลี้ก

จินผิงเอ๋อร์หันไปรวบตัวเสี่ยวหวนมากอด คราวนี้เสี่ยวหวนอดกลั้นต่อไปไม่ไหว ปล่อยโซออกมาทันที จินผิงเอ๋อร์ตบไหล่พลางปลอบโยนเสียงนุ่มนวล

"เด็กโง่ ร้องให้ทำไม ข้าขอบอกเจ้า ผู้ชายในโลกนี้ล้วนมิใช่ตัวดี..."

เสี่ยวหวนเถียงเสียงเจือสะอื้น

"ไม่...มันไม่ใช่ มันเป็นคนดี"

จินผิงเอ๋อร์ทั้งโกรธทั้งขำ ได้แต่เออออคล้อยตาม

"ใช่ๆๆ มันเป็นคนดี คุณเจ้าสิ แค่ประเดี๋ยเดียวตัวก็ร้องไห้จนตาบวมแดงแล้ว"

พูดจบก็ช่วยเช็ดน้ำตาให้อย่างนุ่มนวล

โจวอีเซียนยืนถอนใจสายหน้า

"นางตัวดี ข้าอุตส่าห์เลี้ยงดูมาสิบกว่าปี ถูกคนด่าว่าไม่ใช่ตัวดีเจ้าไม่เพียงไม่แยะ ยังกลับไปแก้แทนคนอื่นเสียอีกนี่ มันน่า..."

พูดไม่ทันจบก็ต้องกลืนคำพูดที่เหลือลงท้อง เพราะจินผิงเอ๋อร์เข้มนมองมาด้วยสายตาวอกซำคน

ห้องฟ้ามืดแล้ว เป็นเพราะเสี่ยวหวนอารมณ์ไม่ดี ทั้งขบววจจึงเดินทาง อืดอาดยิ่ง เดิมทีจินผิงเอ๋อร์แค่ท้องเวหาผ่านมา บังเอิญเห็นเสี่ยวหวนจึงแวะลงมาทักทาย ตั้งใจว่าสนทนาสักครู่ก็จะไปต่อ แต่เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้ ด้วยความสงสารจึงยังทำอยู่นานกว่าที่คิด

พอพลบค่ำ ภายใต้การหยอกเย้ากระเซ้าแหย่และกระซิบกระซาบหลาย

16 กระบี่เทพสังหาร 11

ครึ่งของจินผิงเออร์ ในที่สุดเสี่ยวหวนก็ยิ้มออกมาได้ โจวอี้เซียนกับนักพรตหมาป่าแม่พังไม้ไต้ยีน แต่การที่เสี่ยวหวนมัดเตี้ยหน้าแดงมัดเตี้ยเอียงอาย ก็เดาว่าต้องมีไช่เรื่องตึงามแน่

หลังสนทนากะหงุกะหนิงอีกสักพัก จินผิงเออร์ก็ยึดตัวบิตชี้เกี่ยจพลาง ร้องว่า

"เฮาสละ ข้าสมควรไปแล้ว"

คล้ายจะทำใจไว้แต่แรก เสี่ยวหวนจึงไม่แสดงอาการตกใจ เพียงแต่ มองอย่างอาลัยอวรณ์ คำว่ามือจินผิงเออร์ไว้พลางถามว่า

"พี่ผิงเออร์ แล้วเมื่อไหร่พวกเราจะได้พบกันอีก"

จินผิงเออร์ยิ้มเล็กน้อย

"วางใจเถอะ พวกเราพี่น้องจะต้องมีวาสนาได้พบกันอีกอย่างแน่นอน"

เสี่ยวหวนร้องอึม พยักหน้ากล่าวเสียงอ่อย

"เช่นนั้นข้าส่งพี่สักกระยะก็แล้วกัน"

จินผิงเออร์พยักหน้าอย่างยิ้มแย้ม

"ก็ดี"

พูดจบก็จูงมือเสี่ยวหวนเร่งเดินขึ้นหน้า โจวอี้เซียนกับนักพรตหมาป่านั้นภาวนาให้นางมารคนนี้จากไปโดยเร็วอยู่แล้ว จึงไม่เอ่ยปากทักท้วง

เดินไปได้สักกระยะ จินผิงเออร์จึงกล่าว

"เฮาสละ ส่งแค่ตรงนี้เถิด มิเช่นนั้นปู่ของเจ้าจะต้องด่าข้าแน่"

เสี่ยวหวนพยักหน้า แต่แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ ลังเลสักครู่จึงถามว่า

"พี่ผิงเออร์ ข้าจำได้ว่าท่านดูเหมือนจะ... จะอยู่ร่วมสำนักเดียวกันกับมันแล้วใช่หรือไม่"

จินผิงเออร์ถามอย่างสงสัย

"ใช่ มีอะไรหรือ"

เสี่ยวหวนลดเสียงเบา

"แม่นาง...แม่นางปีเพยาคนนั้นเป็นอะไร ท่านช่วยเล่าให้ข้าฟังสักหน่อย"

เถอะ"

จินผิงเออร์ถอนใจยาว

"น้องสาวเอ๋ย มิใช่ข้ามีเจตนาตำหนิเจ้า คนผู้นั้นไม่เหมือนใครอื่น แม้แต่ข้าก็ยังคงให้ความสำคัญกับมันเป็นพิเศษ แต่ข้ายังขอเตือนเจ้าสักประโยค ปล่อยมันไปเถอะ ชีวิตมันมีแต่ปัญหาและอุปสรรค เจ้าอย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัวเลย มิเช่นนั้นก็จะมิแต่ทุกข์เข้าหาตัว"

เสี่ยวหวนส่ายหน้า

"ข้าไม่มีความคิดเช่นนั้น เพียงแต่อยากรู้เรื่องของมันบ้าง"

จินผิงเออร์ส่ายหน้า สุกทัยก็เล่าออกมาคร่าวๆ เสี่ยวหวนรับฟังจนหน้าเปลี่ยนสี โดยเฉพาะเมื่อถึงตอนสุดท้ายที่จิตวิญญาณของปีเหยาถูกกักไว้ในกระดิ่ง กุญแจต้องพเนจรไปทั่วทุกหัวระแหงเพื่อหาทางปลดปล่อยจิตวิญญาณของนางออกมา ใบหน้าเสี่ยวหวนก็แทบจะเขียวคล้ำไปแล้ว

จินผิงเออร์ยอมสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ กลับคิดเอาเองว่าเป็นเพราะอารมณ์ของสาวน้อย จึงปลอบเสียงนุ่มนวลว่า

"เรื่องทั้งหมดก็เป็นไปตามเถอะนี้ น้องสาวที่แสนดี ฟังพี่สาวสักหน่อยเถิด อย่าเก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ อนาคตของเจ้ายังมีอีกยาวไกล"

เสี่ยวหวนคล้ายจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พยักหน้าให้จินผิงเออร์ กล่าวเพียงสั้นๆ ว่า

"ข้าเข้าใจแล้ว"

พูดจบก็เดินหนีๆ กลับเข้าร่วมกลุ่ม จินผิงเออร์มองตามอย่างงุนงง ไม่นานก็ได้ยินเสียงอะอะโวยวายดังมาเข้าหู คล้ายไปมีปากเสียงกับโจวอีเชียน

จินผิงเออร์อดหัวเราะมิได้ นางหนูน้อยในเมื่อมีแกใจทะเลาะกับผู้อื่นก็แสดงว่าจิตใจระปรีะระเปร่าขึ้นมากแล้ว นี่แหละคือคนหนุ่มคนสาว นางส่ายหน้าอย่างปลงตก คล้ายรู้สึกที่ตัวเองแก่ชราอยู่บ้าง ทว่าไม่นานก็เตะความคิดนั้นทิ้งไปจากสมอง ร่างกลายเป็นวงแสงสีม่วงทะยานขึ้นสู่เวหา ครึ่งชั่วยามให้หลังก็ร่อนลงยังบริเวณเปลี่ยวลับตาของเมืองเหอหยาง ที่นั้นมีคนผู้หนึ่งยืนรออยู่ก่อนแล้ว เป็นชายร่างสูงใหญ่ในชุดนักพรต ยืนมือโพล่

18 กระบี่เทพสังหาร 11

หลังตัวตรงแนว ก็คือนักพรตชางชงนั่นเอง

จินผิงเออร์ส่งยิ้มหยาดยิ้ม กล่าวทักทายว่า

"ท่านนักพรต รีบกวณให้รอนาน ต้องขอภัยจริงๆ"

ชางชงหันกลับมาซำๆ กล่าวเสียงเฉื่อยซา

"เจ้าไอ้เอ็นานเกินไปแล้ว"

จินผิงเออร์หน้าไม่เปลี่ยนสี ยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"ถึงอย่างไรท่านประมุขก็กำชับให้พวกเราดำเนินการอย่างระมัดระวัง
ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนอยู่แล้วมิใช่หรือ"

ในรอยยิ้มหยาดยิ้มแฝงแววกระแทกแตกตัน

"หรือว่าพอเห็นเขาเมฆาเขียว ท่านนักพรตก็รู้สึกอยากกลับถิ่นเดิมจนรอ
ไม่ไหว"

ชางชงแค้นเสียงดังเฮอะไม่ตอบวาจา เพียงหันหลังทอดตามองไปไกล
จินผิงเออร์ยิ้มน้อยๆ พลังเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ทอดสายตามองตาม

เบื้องหน้าไกลออกไปก็คือเขาเมฆาเขียวอันสูงตระหง่านน้ำ คุจพยัคฆ์
ชุมนุมอยู่ท่ามกลางม่านเมฆและหมอกหนา

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)